

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. usluž. delcev v Ljubljani.

Letnik VIII.

V Ljubljani, dne 1. decembra 1936.

34. številka.

Postanek, razvoj in smisel organizacije.

Strokovne organizacije imajo svoj izvor v demokratizmu. Kakor vsi ljudski pokreti, so nastale tudi one v dobi, ko je zmagalo v človeški družbi načelo demokracije nad prvinegijem in despotizmom fevdalizma in absolutizma. Demokratizem je načelo, da je sleherni človek polnopraven in enakopraven ud človeške družbe, najsi pripada temu ali onemu stanu in poklicu in da je zato upravičen polnopravno sodelovati pri uređitvi človeške družbe. Demokratizem je načelo, da naj si ljudstvo samo postavlja norme, ki so potrebne za urejene medsebojne odnose v človeški družbi in ki predstavljajo nekakšen sistem, po katerem se družba upravlja, da dosepe kot celota do čim ugodnejših življenjskih pogojev. Skratka, demokratizem daje slehernemu človeku popolno osebno svobodo, da si v okvirju splošnoveljavnih določb sam upravlja svojo usodo, medtem ko je bila v fevdalni dobi usoda celih ljudskih plasti izročena v milost in nemilost absolutističnih despotov — posameznim privilegirancem, ki niso imeli oblasti samo nad osebno svobodo svojih podložnikov, ampak tudi nad njihovim imetjem, življenjem in smrtjo. V fevdalni dobi so se izcimljale cele kaste, ki so edine imele privilegij uravnavati človeško družbo, vsi drugi pa so imeli samo dolžnost, pokoravati se njihovim ukazom. Edina pravica v fevdalni dobi je bila pravica pesti.

Ko je po zmagi demokratizma dobilo moč in oblast nad samim seboj ljudstvo, si je urejalo družbo in njene zajednice (države, dežele, občine itd.) po nekih načelih, za katera je bilo prepričano, da vodijo zajednico najsigurnejše k čim večji popolnosti. Ideal popolnosti vsake človeške zajednice se ne razlikuje od splošne težnje poedinca: biti zadovoljen in srečen v materialnem in moralnem pogledu.

Vsi ljudje pa ne morejo imeti enakih načel niti v vprašanju, kaj dela človeka in človeško družbo srečno, še manj pa v pogledu na način in sredstva, ki vodijo k srečnemu življenju. Hkrati so načela tudi izpremenljiva. Njihova izprememba pa zavisi od splošnega napredka človeške družbe in raznih elementov, ki dajejo kulturno obiležje dotični dobi. Zaradi tega so se ljudje družili v različne idejne zajednice, ki so si prizadevale pridobivati in zbrati čim več pripadnikov enakih načel, da bi tako zadobile odločujočo moč pri urejevanju človeške družbe in njenih zajednic. Zato je pri urejevanju dominiralo vedno tisto načelo, ki je imelo največ pripadnikov in s tem največ upliva in ingerence na javne posle. Tako vidimo torej v demokratizmu pravico svobodnega duha kot antitezo pravici pesti v fevdalni dobi.

Toda tudi moč svobodnega duha je podvržena istim naravnim zakonom kakor brezdušna sila materije. Zato jo je treba vezati in podrediti nekemu sistemu, če se hoče uspešno izkoristiti. Treba jo je disciplinirati v organizaciji, ki naj bo instrument za aktivno in pozitivno eksploatacijo vseh sil svobodnega duha. Instrument, s pomočjo katerega uplivajo načela na urejevanje človeške družbe in njenih zajednic, se imenuje politika. Idejne zajednice, ki združujejo v politiki ljudi po različnih načelih, pa se imenujejo politične stranke.

Politične ingerence so v vsaki ljudski zajednici urejene z normami, ki jim pravimo zakoni. Država ima urejeno to z ustavnim zakonom. Poleg teh združenj, ki se udeležujejo politično pri urejevanju zajednic v okvirju zakonov in ki tvorijo zakonodajno telo dotične zajednice, pa obstojajo tudi združenja, ki se sicer ne udeležujejo urejevanja javnih poslov politično, t. j. kot zakonodajno telo, ki pa vendarle skušajo uplivati na politične faktorje in javnost, da se pri urejevanju zajednice (države, dežele, občine itd.) upoštevajo njihove težnje in zahteve. Taka združenja so kulturna, humana, narodna, strokovna in druga društva. To so društva, ki združujejo ljudi enakih nazorov, teženj in interesov v tako zvane nepolitične zajednice in ki se bore za svoje težnje ter ščitijo interes svojih pripadnikov (članov) zunaj zakonodajnega telesa. Toda v neprenešenem smislu so tudi te organizacije politične, ker je končno političen via facti vsak ljudski pokret, ki se poslužuje javnosti in upliva na njeno razpoloženje. Kajti če je tak pokret zadosti velik in če lahko računa, da bi se uspešneje udeleževal, ga nič ne ovira, da se ne okoristi zakonskih pravic in preide, ako so dani pogoji za to, kot politični faktor v pravem smislu v zakonodajno telo, bodisi legalno bodisi z revolucijo.

Strokovne organizacije združujejo ljudi istega stanu, poklica in istih interesov v pogledu na stroko, kateri pripadajo. Namen take organizacije je: ščititi stan, ki ga zastopa in izvajati zanj čimveč materialnih in moralnih življenjskih ugodnosti. Materialno ga ščiti tako, da se bori za zadovoljiv eksistenčni pogoj in socialni položaj; moralno pa tako, da ščiti duhovno svobodo poedinca in vsega stanu. Oboje pa v ravnesju ter v pravem in pravičnem razmerju do vseh drugih stanov in državljanov. Ideja strokovne organizacije je: sodelovati pri uređitvi človeške družbe tako, da bo stan, ki ga zastopa, plačiran v človeški družbi častno, uplivo in visoko. Ta ideja izhaja iz zavesti, da zamore le tako služiti svoji stroki, ki je postavljena kot nepogrešljiv faktor v srečo in blagodat vse človeške družbe. Torej pogled in skrb za stroko v interesu splošnosti in celote in šele odtod nazaj na poedinca mora biti **raison d'être vsake organizacije**, ki hoče biti idejna in kot taka služiti človeški skupnosti. Ne nadvlada enega stanu nad drugim stanom, ne goji kruhoborstvo, ne slava zaradi zunanjšega bleska, ne upliv zaradi objestnosti, ne zbiranje bogastva zaradi bahavosti, podkupovanja ali zaslužnjenja kakor to dela kapitalizem, ne veličina zaradi zunanjšega pompa in parade. Ideja vsake javne organizacije, zlasti pa strokovne, mora biti v harmoniji s težnjo vsega naroda, vseh državljanov po popolnitvi in sreči celote. V tej ideji je organizacija v službi celote in kot taka občeloška. Kolikor se bori in se mora boriti za materialno blagostanje svojega stanu, izvira to iz moralnih načel, da mora biti postavljeno življenje poedinca in vsega stanu na takem temelju, kakor odgovarja to dostojanstvu svobodnega človeka, ker le dostojanstvo svobodnih ljudi more plemenito ustvarjati predvsem v delokrogu svoje stro-

ke srečo in blagostanje skupnosti, človeštva. Človek se razlikuje od ostalih stvari in bitij na svetu po svojem etosu, v katerem je zapopadena ljubezen do celote, do vsega človeštva in vsega stvarstva božjega Kompas vseh človečanskih religij kaže pot k Bogu skozi etos in ljubezen do vsestvarstva. To je tudi osnovna nota vseh ljudskih zakonov.

Človeški etos se javlja najprej v spoštovanju samega sebe in svoje najbližje okolice. Prvo in najbližje mi je rodbina. Od nje sem največ prejel, njej dolgujem največ. Takoj za tem pride moja širša rodbina — moj stan. Njemu dolgujem za rodbino največ spoštovanja, zato spoštujem vse ljudi svojega stanu. Njim želim dobro, veselim se, če je stan srečen, dober, plemenit, ugleden in spoštovan. Radosten sem vsakega njegovega napredka in procvita, delujem sam, povsod in iz vseh svojih moči, da mu pomorem napredovati in uspevati. Kajti vem: če bo na višini moj stan, bo na višini tudi stroka. Od visokih vrednot moje stroke črpa korist celota, narod, država, človeštvo, občinitost.

K svojemu stanu štejem vse pripadnike iste stroke. Nikake izjeme ne delam med njimi. Kajti ni plemenito, ni stanovsko, ni človeško, da koga samolastno izključujem, ko ga je homogenost stroke in stanu združila v celoto. **Zato mora prava, idejna strokovna organizacija delati za ves stan.** Nikomur ne sme zapirati svojih vrat. Organizacija, ki pod strokovnim geslom zbira in se bori samo za en del stanu, ne služi skupnosti in ni demokratična. Njena pot mora nujno voditi v recidivo in do načel fevdalne dobe: samo en del tega stanu je izvoljen, da stoji nad ostalimi pripadniki svojega stanu. Taka organizacija je egoistična. Partikularizem ustvarja vedno egoizem, ki razjeda korenine celote kot strupen črv. Gotovo je v gnilih razmerah lažje izbojevati za ceno razdorov in izdajstva vsega stanu kako izboljšanje za nekaternike, nego za celoto. Toda moralno to ni, še manj pa kolegialno. Trenotna in kompenzacijska izboljšanja ne vodijo k trajnemu uspehu.

Današnja doba, ko se spenja življenje z gigantsko močjo v kolektivni ritem, zahteva polnih človeških moči. Nova načela o uređitvi človeške družbe postavljajo na okope cele ljudi. Stanovi se pripravljajo, da prevzamejo dedščino in pridobitve, ki jih je izvajal demokratizem v preteklem stoletju. Te pridobitve je treba povrednotiti s sodobnimi izkustvi. Tehnika je v zmagonosnem pohodu preko vseh zemlja osvojila kulturo, izpremenila je čisto smeri življenja, prepojila je človeško misel s čisto novim duhom. Ljudje, **prožeti s sodobnostjo**, bodo mogli živeti polnokrvno. Gorje stanovom, ki ne bodo stopili v odločilnem trenutku kot gramitno izklesane in disciplinirane celote na okope! Težko onim, ki so zasanjani v idilo in romantiko, ko padajo v prah stare vrednote, na katere so prisegala morda stoletja, a so se izživele, ker so izpolnile svoje poslanstvo. — Strokovne organizacije obdajajo **novi problemi**, ki jih včeraj še ni bilo, a danes, jutri bodo to pereča vprašanja, ki bodo zahtevala takojšnjega odgovora.

O tej dobi, o sodobni in bodoči nalogi organizacije pa bomo razpravljali prihodnjič.

Kdo zastruplja vodnjake?

Znana prislovica je, da lete puščice samo na visoke vrhove. Kakor se po eni plati zavedam, da sem silno nizek vršiček, tako sem bil od prvega dne, ko sem sprejel funkcijo voditelja organizacije, pripravljen na očitke, napade in kritiko. Vsak javni delavec je izpostavljen javni kritiki. Tega se nisem nikoli plašil ne izogibal. Pač pa sem pričakoval, da se bom tudi v najhujši borbi boril z odprtim vezirjem, mož proti možu, — skratka, da bo ves boj pošten.

Vse moje javno delovanje je odprta knjiga. Nobene besede ne prekličem, nobenega storjenega dejanja se ne kesam. Ne domišljam si, da je vse prav in dobro ter da bi kdo drugi na mojem mestu ne delal boljše. Vem pa, da sem delal vedno v najboljšem namenu in pošteno. Zato sem pač pričakoval kritike svojega dela, pričakoval polena pod noge in udarce v obraz, nisem bil pa pripravljen na to, da so pri pošti ljudje, ki zahrbtno in z nevidnimi iglami zbadajo, ki počasi a vztrajno spuščajo strupene kapljice v zdrav organizem naše organizacije.

Kaj naj rečem, kako naj sodim, če izvem takele stvari:

Članu naše organizacije se je zgodila krivica. Bog ve, zakaj in po čigavi krivdi. Takoj, ko sem zanj izvedel, sem nenaprosen protestiral proti tisti krivici oziroma hotel izslediti vzrok. Prizadeti član išče pravice. Najprej seveda tam, od koder je ni dobil. Tam niso krivi in ne vedo vzroka krivice. Spusti pa se kapljica strupa, tako čisto lepo in blagohotno, češ, kaj ko bi morda Jakše..., organizacija..., morda si niste dobri... Nobene direktne obdolžitve, ampak tako majhna injekcija strupa, ki se mu pravi **nezaupanje do svoje stanovske organizacije**, in mož odide zastrupljen, **razdvojen**, ali je organizacija res največja dobrina, ki jo more imeti kak stan.

V Žalcu je priredila OPO dne 23. septembra t. l. manifestacijski sestanek. Na tem shodu je govoril predsednik o glavnih smernicah naše organizacije, programitičen govor skozi m skozi, ni se doteknil ne sebe ne direktije. Pa pride sam Bog ve odkod na ušesa visokih funkcionarjev poštne stroke vest, da sem se v svojem govoru na tem sestanku bahal, češ: jaz sem gospodar na direktiji, jaz premeščam in jaz delim grupe! **Od kraja do konca zlagano, niti govora ni bilo o čem takim!** To lahko potrdi vseh 70 udeležencev tistega zborovanja in to je potrdil tudi gosp. Kerševan kot moj organizacijski nasprotnik, ki se je kot nasprotnik udeležil tistega zborovanja, pa je kot poštenjak priznal, da take ali podobne besede niso bile izgovorjene. Tudi ako bi imel res tako moč, bi ne bil tako nespameten, da bi o tem govoril, kaj šele, ko sem od tistega gospodarjenja in deljenja grup tako strašno daleč. Odkod torej taka gorostasna obdolžitve? Zopet curek strupa, ki se je vbrizgal v drugo smer, da prikaže našo organizacijo kot demoralizujočo, neresno, destruktivno, mene pa kot nevarnega bahača.

V zadnjem predlogu za napredovanje je bil tudi vesten uradnik-predstojnik pošte, menda najstarejši, ki še nima 2. skupine. Pa ni napredoval. Ne vem, zakaj ne, najbrže zato, ker ni bil podpisan celotni predlog direktije. Bolelo me je, rad bi mu bil pomagal, saj je zvest član naše organizacije, moj stari in dobri znanec, pa kaj, ko jaz ravno ne delim grup! Pa piše človek, da je izvedel, da je bila **organizacija** proti njegovemu napredovanju, da sem ga **jaz** črtal iz predloga itd. **Odkod ta brezvestna nesramnost?** Ne morem si je tolmačiti drugače, nego da je govoril s kakim našim »prijateljem«, mu potožil o svoji zapostavljenosti, ta pa je hitro izpustil kapljica strupa — perfidno laž, da se mu usede na dno srca.

Takih primerov vem še več. Ponavljajo se pri vsakih redukcijah, premestitvah in

splohi pri stvarih, ki niso v dobro osebo. Saj pri nas je v obče tako, da nima organizacija pri dobrih stvareh nobenih zaslug, ampak samo pri slabih. Da je prišlo uradništvo v II. kategorijo in služabništvo v zvaničnike, to je zasluga ministertva. Da se vrše zadnja leta napredovanja številnejše in pravičnejše, to je zasluga direktije. Da se izda kaka za osebo ugodba odredba, pravilnik itd., je zopet zasluga tega ali onega. Če dobimo razlike, bo to zasluga finančnega ministra. Itd., itd. Po drugi strani pa: če se komu ni vstela vsa služba, je kriva organizacija. Če kdo ni bil uvrščen ali preveden tako, kakor bi po njegovem mnenju moral biti, je krivda organizacije. Če kdo ne napreduje, če je premeščen itd., z eno besedo, če je kaj slabega, vse to je zakrivila organizacija.

Takele in podobne modrosti se spuščajo v manjših ali večjih dozah med naše ljudi s satansko namero, da zasejejo razdor in nezaupanje med naše članstvo in da napravijo prepad med vodstvom in članstvom organizacije. Ker vidijo, da nam odkrito, pošteno in v idejnem boju ne morejo do živga, so začeli skrito in zahrbtno zastrupljati vodnjak, iz katerega se črpa moč naše organizacije, to je medsebojna vera, zaupanje in ljubezen, ki veže vodstvo in članstvo naše organizacije.

Zato: **pozor pred žeparji!** Nekje med nami so ljudje, ki kradejo edino premoženje, ki ga ima naša organizacija in njeni voditelji: **čast in poštenje!** Vsi na sled za zastrupljevalcem našega vodnjaka! Naj nihče ne naseđa takim in sličnim govoricam, vse so neosnovane! Zabruse mu v obraz, da laže, pa naj je to vaš brat ali prijatelj ali predstojnik ali še tako visok gospod! Vsako tako častikrajo, ki se je zgodila doslej ali ki bi se še poslej, javite s točnimi podatki organizaciji ali pa v zasebnem priporočenem pismu naravnost meni. Ni dovolj, da poznamo strup in da se ga varujemo, ampak treba je tudi **razkrinkati** ljudi, ki seljejo strup, razdor in nezaupanje med naše vrste. Ne gre za mene, gre za organizacijo, ki je nam vsem sveta in nedotakljiva. Moja oseba pride v poštev samo kot točasni nosilec naše ideje. Danes marsikaj razumem, česar nisem razumel, dokler nisem izvedel za te intrige. Danes vem, zakaj se me izogibljejo in sovražijo nekateri, katerim nisem nikdar ničesar žallega storil.

Joško Čampa:

Ne tako dalje!

Vedno mi je bilo nerodno, kadar sem imel opravka z neznanim in anonimnim človekom. Še nikdar pa mi ni bilo tako mučno, kakor mi je to pot, ko moram zavračati izvajanja anonimnega pisca, ki so bila objavljena v zadnji številki našega lista pod gornjim naslovom. Nerodno zato, ker imam utis, da se borim z mlini na veter. Kajti ne morem si misliti, da tako misli in piše član OPO, ampak se mi bolj in bolj vsiljuje misel, da je ta izvajanja podteknil kakšni neorientirani dobričini prevejan lisjak — osebni nasprotnik naše organizacije samo zato, da si bo nasprotni tabor mel roke od veselja. V tem primeru bi bila vsaka pametna polemika Sisifov posel. Že to, da tako neobičajen članek ni podpisan, daje dovolj misliti. Kajti to niso običajne želje dopisnikov-članov organizacije, marveč je to kočljiva vsebina, ki bi utegnila imeti za našo organizacijo usodepolne posledice. In tisti, katerim to mi vseeno, ne bodo vedeli, kdo je tisti, ki bi moral biti za to odgovoren.

Še manj pa mi je razumljivo, kako je moglo uradništvo objaviti ta dopis. Uradnik ni neorientiran človek v organizaciji in bi bil zato moral vedeti, da ni vseeno, kakšen dopis objavi v listu, še manj pa, kedaj in v

Danes vem, zakaj se je ob priliki premestitve nekega višjega uradnika govorilo v neki sobi na Sv. Jakoba trgu o tej premestitvi z refrenom: **prokleti Jakše!**, dasi nisem imel o njegovi premestitvi pojma, dokler nisem z ostalimi vred čital o tisti premestitvi v dnevnem časopisu. Danes razumem, zakaj sem nepriljubljen in neupoštevani celo pri službeni oblasti, če tudi se trudim, dati kot uradnik najboljše in če tudi vedno in povsod pridigam: za poštarja je prva in največja dolžnost njegova stroka in služba.

Ker je že bilo govora o grupah in napredovanjih, naj porabim tole priliko, da povem še nekaj o tem. Izgleda namreč, kakor bi bili nekateri člani res tako naivni, da mislijo, da organizacija posredno ali neposredno daje položajne skupine. Ti so v silni zmoti. Niti ni to v moči niti v svrhi strokovne organizacije. Grupe daje **minister**, predlaga jih **direktor**, predsednik organizacije pa samo posreduje, da gre čim več predlogov v centralo, da so predlogi čim številnejši in da se kandidati v pravičnem vrstnem redu predlagajo. Mi ne zasledujemo **osebnih** vprašanj, mi ne zastopamo par tucatov ožje orientiranih ljudi, marveč mi predstavljamo poštno stroko v Sloveniji. Naša organizacija, v kateri so zastopane razen I. kategorije vse skupine, panoge in kategorije ptt. uslužbenstva, more nastopati samo kot celota, kot zastopnica **poštarskega stanu**. Zato se ne sme in se ne spušča na stopnjo mešetarja: ti-le in ti-le naj dobe grupo, ta je naš član, oni pa ne, ta je v odboru, ono imam rad, s tem krožkam skupaj itd. Naša organizacija prosi in posreduje pri merodajnih faktorjih **za stan kot celoto**. Pri napredovanjih se drži točno določenih in odobrenih smernic, po nekem določenem redu, ki zajame vsakogar, ali je naš ali ne.

To je naloga resne organizacije in od te poti ne krenemo, tudi če se kakemu članu zamerimo. Zakaj to je glavni karakter naše organizacije, po katerem se ravno ločimo od ostalih društev. Članstvo naj zaupa v vodstvo svoje organizacije, naj računa s tem, da smo obdani z močnimi in težko dosegljivimi sovražniki ter naj bo prepričano o tem, da pravična stvar vedno zmaga. Zato nas podpirajte v skupnem boju, pomagajte, da izsledimo in razgalimo naše skupne sovražnike in zastrupljevalce naših skupnih odnošajev.

Joško Jakše, predsednik OPO.

kakšnih razmerah ga objavi. Demokratizem je lepa reč in prav je, da ima članstvo pravico, povedati tudi stvari, ki niso laskave za vodstvo organizacije. Toda to načelo ne sme biti v nasprotju s taktiko organizacije. Taktika ima svoje neizprosne zaključke, ki so kakor matematični račun: napačna propozicija — in račun je pogrešen. Tega ne odtehta dobrodušna gesta napram članu, ki je v svojem mišljenju — če je sploh njegovo — edina lastovka.

To si dovoljujem omeniti v uvodu nerad, dasiravno vem kot discipliniran človek in član organizacije, kam spadajo take stvari, a se poslužujem te poti zaradi stvari iste dobrodušne geste, kakor je bila dovoljena anonimnemu piscu.

Ne bom zavračal vseh trditev njegovega članka, ker mi treba biti ravno v vodstvu organizacije, niti ne bogve koliko orientiran v organizaciji, da bi ne vedel, da so izvajanja pisca kar na lepem iz trte izvita in pogrešena. Sploh pa je za disciplinirane člane, če vedo kaj o organizaciji in če imajo res dobre namene, povsod po svetu običajno pravilo, da pridejo s svojimi pritožbami in nasveti pred odbor. Kajti nasveti pisca članka »Ne tako dalje« ne veljajo članstvu, marveč vodstvu

organizacije. Zato bi bilo dovolj, ako bi bil povedal to samo vodstvu ozir. odboru OPO. Ali je bilo treba zato njegove »nasvete« tiskati v javnem glasilu? S takimi nerodnostmi bi si pač hitro napravili reputacijo resne organizacije. Sram me je in jezi me samo tako otročje postopanje, — jezi bolj, nego bi me jezilo, ako bi bilo res vse tisto, kar vidi z velikimi (ali pa z zlobnimi tujimi) očmi anonimni pisec.

Na splošno k članku in k njegovi vneti skrbi za slogaštvo slovenskih poštarjev samo to-le, kar naj velja tudi za mnoge druge, ki se boje pokolja med poštarji:

Nekateri ljudje so še čisto krmežljavi od starega spanja. Še vedno se jim zdi tako lepo in idilično, ko bi vsi slovenski poštarji dremali vsak v svojem kotu in po stari šegi duševnih lenob o ničemer razmišljali. Lepo bi kramljali o poštnem rogu, možki bi pušili pipe, ženske pa pletle nogavice. Nad vsemi pa bi pletel pajek sivo pajčevino. Sem pa tje bi poiskali v omari staro salosko suknjo-dopetačo, jo oblekli, vteknili v usta viržinko in odšli na poštarsko zborovanje. Tam bi s kratko in svečano ceremonijo odvili staro lajno, da odpoje svojo leto za letom ponavljajočo se vižo, potem bi jo pa mahili na literček »ta boljšega«. Napitnico »gospodu ravnatelju«, gospodu »nadsvetniku« in vsem šaržam po vrsti, slogi in slogaštvu, potem bi pa zopet odšli dremat v svoj kot za leto dni. Samo prepira ne, — to Bog varuj! Oh, kako je to grdo, če se ljudje špetirajo!

V to slogaško idilo pa je zavelo neko novo življenje. Pajčevine so se raztrgale, nekdo je glasno izpregovoril, zaspane oči so se prestrašeno odprle, pipe so popadale iz ust in igle iz rok. Kaj pa je to? Ježešna! Poštarji se špetirajo! Ti mladi poštarji, ki še »postmajsterske prifenge« nimajo! Oh, naša stoletna sloga se ruši, ta lepa sloga, ki je tako pripravna za dremanje.

Da, anonimni prijatelj, današnje življenje je borba. Krešejo se po vsem svetu uma svetli meči. Tudi v organizaciji! Tudi v »Poštnem domu« in »Gospodarski zadrugi«. Toda ta borba je duhovna. Poklali se kljub temu ne bomo. Je pač tak čas, da je treba najti v javnem življenju pravo pot in pravo smer. Duševnim lenobam to seve ni prijetno: lepše bi bilo, ko bi vsa današnja pereča vprašanja rešili namesto nas in za nas drugi. Toda drugi imajo sami s seboj dovolj opravka. Tarejo jih prav iste brige in bičajo iste borbe po kameniti poti današnjega časa in njegovih problemov kakor nas. Ta borba je morala priti in bi bila prišla tudi, ako bi nas ne bilo. Če bi je ne vodili, bi šel čas preko nas in v našo škodo. Tako je stvar! V tej borbi se bodo izčistila načela, ta borba je iskanje nove in prave poti izpod ruševin, kjer sta trčila dva svetova: stari svet romantike in novi svet strojev in socialne evolucije. Po vsem svetu se bije ljuta borba za rešitev, obnovo in preporod človeštva. Tragično bi bilo, ako bi v tem boju strokovne organizacije spale pod pretvezo neke sloge, ki ni v resnici drugega ko lenoba in duševna revščina. Prava sloga pride po borbi, ki bo razčistila, kar je treba razčistiti. Ko bodo vsa vprašanja razčiščena, si bomo tudi slovenski poštarji podali roke v resničnem prijateljstvu in v pravi slogi. Pravo prijateljstvo je mogoče samo med ljudmi, ki so si med seboj glede vsega na čistem.

Tako pojmujejo mi današnjo borbo v naši organizaciji. Noben pameten človek ne bo sovražil zato svojega tovariša, ki je danes v tej borbi na drugi strani. Tudi on ima svoje zasluge za razčiščenje vprašanj v skupnem stanovskem in strokovnem pogledu. Samo eno vprašanje je za pametnega človeka: ali se bori moj tovariš v nasprotnem taboru **pošteno ali nepošteno**. Lahko je odgovor tak ali tak, po tem odgovoru si

uravnam svoje mnenje o njem, kakor o vsakem človeku, ki ga srečam kjerkoli v življenju. Toda sovražiti ga ne morem in ne smem. Sovražim lahko zla dejanja, ne pa svojih kolegov. Ali vas je OPO kedaj učila sovražstva? Če tako trdite, ste slab učenec in slab član organizacije.

In kaj ima urad opraviti z borbo v organizaciji? Lahko je nekdo stokrat moj pristaš v organizaciji, če je v uradu slab uslužbenec, me zato ne smejo vezati nanj nobeni oziri. V uradu in službi so merodajni samo službeni interesi in nič drugega. Tako učimo in vzgajamo mi, če tudi vemo, da so v nasprotnem taboru ljudje, ki ne ločijo borbe v organizaciji od službe in ki sovražijo tovariše iz našega tabora tudi v službenih odnosih.

Mislim, da tega ni treba praviti večini našega članstva. Kdor je član naše organizacije s srcem, poštenjem in razumom, kdor je sledil njenim naukom, ta mora ravnati vedno in povsod prav in pošteno, samo če je dosleden.

Zato z indignacijo odklanjam v imenu ogromne večine našega članstva trditev, da smo postali objestni in samozavestni ter da sovražimo vse, kar ne zajema iz naše skled. Lahko mirne duše rečem, da je ta trditev zlobna in neresnična. Samozavestni smo pač, ali mi tudi vemo zakaj. Kdor je pošten, je lahko tudi samozavesten. In potem, s kakšno pretvezo smo kdaj silili ljudi v OPO? To povejte in dokažite, preden zinete tako zlobnost. Sploh je v članku vse polno tako gorostasnih trditev, da jih ne morem imenovati drugače kakor ali laž ali predrznost ali pa neumnost.

Krona vsega pa je napad na tiste tovariše nižje uslužbenice, ki so se pridružili OPO. Pisec pravi, da so pristopili v OPO, ne da bi vedeli, zakaj in kako. »To niso ne tiči, ne miši«. — »Stoje med našimi vrstami, nimajo svoje lastne odkritosrčne poštenosti in se puste voditi od drugih.« Tako, ta je pa lepa! Blizu tri sto teh ljudi, tovarišev nižjih uslužbencev je ostalo v OPO kljub preganjanju, intriganju, šikaniranju in poniževanju od lastnih tovarišev, ko se dobro zavedajo, da jim OPO ne more danes nuditi nikakih posebnih ugodnosti in za katerih večino bi človek jamčil, da jih je privedla v OPO samo razsodnost, uvidevnost in poštenost, pa pride uradnik, ki se pod svoje obrekovanje niti podpisati ne, upa in vrže blato na te najboljše člane OPO. Njemu očitno ni všeč, da so v naši organizaciji; ali je mar on eden tistih blagorodnih gospodov uradnikov, ki mu je družba nižjih neprijetna? Tako pavšalno poniževanje in sramotenje je nepošteno. Moja čast kot funkcionarja OPO zahteva, da se uprem tej kleveti, da ogorčeno protestiram proti njej. Za tako trditev ne morem najti dovolj ostre besede, da bi jo po zasluženju ožigosal.

Zato samo ponavljam: greh je nad organizacijo, da je tak pamflet zagledal luč v predalih njenega glasila!

(Pripomba urednika: Takole pride ubogi urednik med dva ognja. Zadnjič me je oni, danes pa ta. Jaz za svojo osebo sem za čim najširšo liberalnost: svoj povedo ljudje, kaj jim ni prav, pa če tudi lopa po meni. S tem ne dokazujemo samo poštenosti svojega boja, v katerem se ne bojimo nikogar in nobene kritike, marveč na ta način najuspešnejše razorožimo nasprotnika: tepemo ga z njegovimi lastnimi besedami. Ker pa čutim, da ne samo pisec gornjega članka, temveč nemara tudi večina odbora ne deli v tem pogledu mojega naziranja, bo moralo v bodoče uredništvo bolj strogo postopati. Tako kakor politične stranke in njena glasila, Zlasti ne bo uredništvo krilo nepodpisanih člankov. Če kaj kritiziraš, se podpiši! Z zgornjim člankom tudi zaključujemo polemiko o tem, ali ja ali ne tako dalje.)

PETETEFILM.

Igra s temi nesrečnimi razlikami, ki nam jih dolguje država že pet let, postaja že kar ogabna. Namreč v slovenskem političnem časopisju. Vladno časopisje hoče prikazati vso stvar kot nezasišano kulturno, humano in evropsko gesto naše vlade, češ, mi bomo izplačali uradnikom razlike. Seveda, zakaj pa ne, saj ste jih dolžni že pet let! Opozicijsko časopisje pa se zvija in zeleni od zavisti: kaj, da bi uradniki zdaj dobili razlike, pa ravno zdaj, ko mi nismo na vladi? To pa ne! S slastjo obira vsako kost, ki diši po tem, da ne bomo dobili razlik. Nihče ne bo hujše udarjen kakor oni, če kaj dobimo, in nihče se ne bo tako veselil, če ničesar ne dobimo. Kaj uradnik, samo da lahko udarimo po političnem nasprotniku!

Uradnik pa gleda in ne razume: dva se trgata za njegov kožuh, on pa stoji gol in premražen...

To in ono.

† Anton Domšek. Dne 19. novembra t. l. ob 9. uri je umrl zadet od kapi zvančnik pošte Sv. Lenart v Slov. goricah tov. Anton Domšek. Kot stanovski tovariš je bil blagi pokojnik zvest član Oblastne organizacije. Kot človek je bil ljubezniv, korekten in vzoren. Kot poštar nad vse vreden, požrtvovalen in marljiv kakor mravlja. Ni poznal ne nedelje ne petka ne svetka, ni si dal počitka, vedno si je našel kako delo. Ne poznam mu enakega in lahko trdim, da je nenadomestljiv. Komaj je nehalo bitij njegovo srce, že so vidni kupi dela, katerega ne bo zmagal noben njegov namestnik. Bil je 46 let star ter zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Počivaj v miru, blagi tovariš! — F. Š.

Opozorilo. Nekaj članov Oblastne organizacije ni točno in popolno poravnalo članarine. Da se blagajniku olajša njegovo že itak težko delo, prosimo vse one, ki so na članarini v zaostanku, da jo v začetku meseca decembra t. l. zanesljivo poravnajo. S tem prihranijo blagajniku nepotrebne reklamacije, organizaciji pa nepotrebne izdatke. Upamo, da ta poziv ne bo brez uspeha in da bodo prizadeti člani storili točno svojo člansko dolžnost. Ravno tako opozarjamo one, ki dolgujejo naročnino za »Poštni glasnik«, da jo poravnajo tekom decembra.

Z brzojavno in tehnično številko ni danes žalibog nič. Notranje organizacijske razmere zahtevajo, da smo morali napolniti današnjo številko z aktualnejšimi članki. Tudi prihodnja številka je že polna, pač pa bo ona od 21. decembra nepreklicano posvečena brzojavni in tehnični službi.

Znižane vstopnice za gledališče. Ponovno opozarjamo, da imajo naši člani pravico do 30% popusta pri vstopnicah za dramske in operne predstave (za operete ne). Pri blagajni se mora izkazati s posebno legitimacijo OPO, ki se dobi vsako popoldne (razen nedelj in praznikov) od 16. do 18. ure v društveni pisarni Pred Prulami št. 1 od kakega člana predsedstva OPO (predsednika, tajnika ali blagajnika). Poleg tega pa še dajejo te izkaznice za člane na direkciji tov. Joško Jakše, za člane na Ljubljani 1 tov. Joško Čampa in za člane na Ljubljani 2 tov. Marija Smerdu. Podoželski člani lahko pisмено zaprosijo za tako izkaznico. Mora pa biti za vsako predstavo nova izkaznica.

Prostovoljne prispevke v blagajno OPO so darovali: Po 150 Din: Mara Štebe, Maribor 1. Po 100 Din: Eržen Ana, Hoče; Cvar Mara, Ljubljana 1, Mlinarič Franjo, Središče ob Dravi; Lah Anton, Moškanjci; Čop Hilda, Podnart; Bajuk Anastazija, Krmelj in Zupančič Marija, Kranj. Po 50 Din: Vesenjaki Franja, Središče ob Dravi; Šaupah Angela, Beltinci; Vavpotič Miroslav, Križevci pri Ljutomeru; Drobnik Miro, Videm-Dobrepolje, Španjol Vera, Zidani most; Zmrzli-ka Antonija, Maribor 1 in Goričar Marija, Celje. Vsem zavednim in požrtvovalnim tovarišicam in tovarišem, ki so se ob napredovanju najprej spomnili svoje organizacije z bogatim darom, ključemo: Hvala in živeli!

Zakon o pošti in poštinih uslužbencih. Po časopisnih vesteh je izdelal minister za pošto in brzojav zakonski načrt o pošti in poštinih uslužbencih. Vesti v trenutku, ko to pišemo, ne moremo kontrolirati.

Izpiti za III. kategorijo se bodo vršili dne 18. decembra t. l. v kategoriji. Če je še katera pripravljena III. kategorije, ki ima že 2 leti službe, pa se še ni prijavila k izpitu, stori lahko to še ta teden.

Osebnosti so morale zaradi pomanjkanja prostora izpasti iz današnje številke.

Najsrčnejša želja in cilj vsakega poštne nameščenca mora biti „Poštni dom“

POZOR!

Izborno kapljico pristnega dalmatinskega vina dobite v Lasanovi gostilni Krsn kova ul. 5 in v Šiški pri Anžonu Vodnikov cesti 17. Mr. la jedi a, morske ribe, turka kava Gasovir na razpolago. Priporočata se

BRAČA LASAN

Modna manufakturna trgovina FABIANI & JURJOVEC

LJUBLJANA

Stritarjeva ulica 5.

Priporočajo se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruge poštinih nameščencev.

Cene zmerne.

Postrežba točna in solidna.

DAMSKE PLAŠČE

od Din 330—, dekliske v velikosti od dveh let dalje pa od Din 120— naprej, razno damsko in otroško konfekcijo, fino in navadno perilo za gospode in dame, trikotajo pletenine, kakor tudi vsevrstno manufakturno blago nudi v veliki izbiri po zelo nizkih cenah

F. I. GORIČAR, Ljubljana
Sv. Petra cesta št. 29

Obleke

za moške, tante in dečke, raglane, površnike, usnjene suknjiče in dežne plašče kupite najceneje pri

Josip Ivančič

Ljubljana, Dunajska cesta št. 7.

Dobro in poceni kupite samo:

nogavice, rokavice, palice, dežnike, modno blago, galanterijo, potrebščine za šivilje, čevljarje, krojače, sedlarje in tapeznike, razna mila, kravate pri

JOSIP PETELINC, Ljubljana

ob vodi, blizu Prešernovega spomenika

V veleznani gostilni

A. Ražem

na Prulah

se točijo prvovrstna štajerska, dolenska in dalmatinska vina

Primorska kuhinja.

NOVOST!

Na Poljanski cesti št. 17

v vinski kleti se je otvoril

Prvi hrvaški vinotoč,

kjer se točijo samo prava hrvaška bela in rdeča vina iz lastnih vinogradov (Sv. Ivan Zelina). Dobe se mrzla je ila. V isti hiši je tudi več etrgovina hrvaških vin.

NOVOST!

Z nakaznico Gospodarske zadruge pošt. nam. si nabavite aparate in potrebščine pri

„R-A-D-I-O“⁶⁶
FRANC BAR

LJUBLJANA, MESTNI TRG 5.

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljarских potrebščin

priporočajo

Franc Erjavec

Ljubljana, Stari trg št. 11.

Jože Mihelič in drug

LJUBLJANA

Dunajska cesta št. 41.

Telefon 2777.

Telefon 2777.

Priporočamo Vam najboljše testenine, in te so:

Dobijo se v vsaki trgovini.

„KASHA“

letošnja moda

za

plašče

in kostume

A. & E. Skabernè

Ljubljana

Mestni trg št. 10